

Arrest

nr. 211 523 van 25 oktober 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ACER
Brugstraat 5 / 18
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 28 april 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 maart 2016 waarbij wordt geweigerd om verzoeker in zijn vorige administratieve toestand te plaatsen en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 9 mei 2016 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker werd op 9 juli 2014 in het bezit gesteld van een F-kaart op grond van gezinshereniging met zijn Nederlandse echtgenote.

Verzoeker werd op 18 november 2014 ambtshalve geschrapt uit het vreemdelingenregister. De betrokken gemeente meldde dat verzoeker vertrokken was zonder gekend adres en dat zijn Nederlandse

echtgenote zich samen met haar twee minderjarige kinderen had laten uitschrijven naar Nederland op 17 september 2014.

Verzoeker diende op 16 februari 2016 een aanvraag in om terug in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst.

Op 23 maart 2016 trof de verwerende partij de beslissing, waarbij er geen gunstig gevolg werd gegeven aan deze aanvraag.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd op 18/11/2014 ambtshalve geschrapt uit het vreemdelingenregister. Op 16/02/2016 heeft hij gevraagd om terug in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst. Na onderzoek van zijn dossier ben ik tot het besluit gekomen geen gunstig gevolg te geven aan zijn aanvraag. Betrokkene heeft namelijk onvoldoende bewijzen geleverd van zijn aanwezigheid in België tijdens de periode vanaf het voorstel tot ambtelijke schrapping op 14/10/2014 tot het aanbieden ter inschrijving. De documenten die betrokkene heeft voorgelegd kunnen echter niet aanvaard worden om de reden dat zij geen enkele bewijskracht hebben. Dit zijn met name:

- Een kopie van het paspoort met stempels tot 14/09/2014. Volgens het overzicht opgesteld door betrokken zou er een uitreisstempel in staan van 15/09/2015. Deze is niet terug te vinden.*
- Niet-geregistreerd huurcontract vanaf 01/07/2015 getekend met datum van 01/06/2015 door betrokkene en verhuurder. Bij gebrek aan registratie kan niet worden vastgesteld of het contract al dan niet werd geantidateerd. Aangezien dit een niet-geregistreerd contract is, beschouwen we dit als een verklaring op eer. Gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden kan deze niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van aanwezigheid. Er kan evenmin met zekerheid worden vastgesteld waar het contract werd ondertekend, dit kan evengoed in het buitenland geweest zijn.*
- Ontvangstbewijs huur en waarborg d.d. 01/07/2015, ontvangstbewijzen huur d.d. 01/08/2015 en 01/10/2015. Ook dit wordt beschouwd als een verklaring op eer.*
- Bijkomend nog enkele aangeleverde documenten voorafgaand aan de betwiste periode: poststortingen (10/09/2013 - 10/07/2014), factuur De Watergroep voor de periode van 05/06/2013 - 04/09/2013, oprichting firma EREM-INCI d.d. 01/03/2013, kwitanties m.b.t. BVBA EREM-INCI (17/09/2013-22/07/2014). Derhalve kan de aanwezigheid van betrokkene in België gedurende de desbetreffende periode niet worden vastgesteld. Overeenkomstig artikel 19 § 1 van de wet van 15/12/1980 wordt het verblijfsrecht verloren door een afwezigheid van meer dan 1 jaar uit het Rijk. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, moet daarom vastgesteld worden dat betrokkene het verblijfsrecht heeft verloren. Indien betrokkene zijn aanwezigheid in België tijdens de betwiste periode onmogelijk kan bewijzen, kan hij uiteraard een nieuwe aanvraag doen, overeenkomstig de bijlage 19ter op basis van zijn verwantschap met een Belg/EU-onderdaan. Mits voorlegging van de nodige stavingsdocumenten kan de verblijfs-situatie van betrokkene op die manier opnieuw in orde gebracht worden. Gelieve deze brief te betekenen aan betrokkene en nadien een kopie over te maken aan onze dienst.”*

Op 23 maart 2016 treft de verwerende partij tevens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer die verklaart te heten

Naam: Y.

Voornaam: E.

Geboortedatum: 11.06.1973

(...)

Nationaliteit: Turkije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen' tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

Zie motivatie van de weigering tot herinschrijving d.d. 23.03.2016.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en

de verwijdering van vreemdelingen. Betrokkene verblijft immers langer dan de in artikel 6 van dezelfde wet bepaalde termijn.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker op, *“schending van het art. 19 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Manifeste beoordelingsfout.”*

Verzoeker betoogt als volgt:

“1. Dat verzoeker bij zijn aanvraag tot herinschrijving op 16 februari 2016 aan de dienst Vreemdelingenzaken van de Stad Eeklo tal van bewijsstukken heeft overhandigd waaruit blijkt dat hij voor de periode vanaf 14.10.2014 wel effectief zijn hoofdbelangen in België heeft behouden. Dat geenszins door verweerder werd gemotiveerd waarom de door verzoeker bij de aanvraag dd. 16.02.2016 ingediende stukken, waaronder verzoekers paspoort, niet kunnen weerhouden worden als bewijs dat verzoeker steeds en ononderbroken zijn hoofdbelangen in België heeft behouden. Dat er sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van een manifeste beoordelingsfout.

2. Verzoeker merkt op dat door verweerder geenszins werd rekening gehouden met alle in- en uitreisstempels in zijn paspoort. Zo staat in de door verzoeker neergelegde paspoort een uitreisstempel dd. 24.11.2015 van de luchthaven te Istanbul, waarmee door verweerder geenszins werd rekening gehouden bij de beoordeling van verzoekers aanvraag tot herschrijving (cf. stuk 2). Daarnaast is verzoeker nog in het bezit van een attest van Dr. Waterschoot, waarin de geneesheer uitdrukkelijk bevestigt dat hij verzoeker op 26.11.2014 en op 8.04.2015 heeft ontmoet en op 15.10.2015 bij een huisbezoek heeft gezien (cf. stuk 3), en van reisdocumenten waaruit blijkt dat verzoeker begin november 2014 vanuit Istanbul naar Brussel is teruggereisd (cf. stuk 4). Dat verweerder nalaat rekening te houden met het feit dat verzoeker telkens naar België is teruggekeerd. Dat verweerder in de bestreden beslissing derhalve heeft nalieten op een afdoende manier te motiveren waarom verzoekers neergelegde paspoort met in- en uitreisstempels, huurcontract, ontvangstbewijzen huur en huurwaarborg, ... niet kan weerhouden worden als bewijs dat verzoeker wel degelijk steeds zijn hoofdbelangen in België heeft behouden. Dat er sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van een manifeste beoordelingsfout.

3. Dat derhalve verweerder geenszins op een afdoende manier heeft gemotiveerd waarom verzoeker niet in aanmerking komt om te genieten van het recht op terugkeer overeenkomstig het art. 19 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De bestreden beslissingen bevatten duidelijk de juridische en feitelijke motieven waarop ze steunen. Voorts kan worden verwezen naar het gestelde in punt 2.5. De Raad stelt verder vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen ook kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel waarin wordt opgeworpen dat de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout heeft begaan en de zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden, zodat is voldaan aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve

overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat ze motiveert aangaande stukken die verzoeker heeft overgemaakt ter ondersteuning van zijn aanvraag om terug in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst. Cruciaal element in dit verband is dat deze beslissing vaststelt dat verzoeker, om te kunnen genieten van het recht op terugkeer zoals voorzien in artikel 19, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), diende aan te tonen dat hij in het Rijk aanwezig was van 14 oktober 2014 tot op het ogenblik dat zijn aanvraag indiende om terug in de bevolkingsregisters te worden ingeschreven. Verzoeker betwist noch de toepassing van artikel 19, §1 van de Vreemdelingenwet noch de vaststelling dat hij diende aan te tonen dat hij in het Rijk aanwezig was van 14 oktober 2014 tot 16 februari 2016.

2.4. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn aanvraag tot herinschrijving in de bevolkingsregisters, onder cijferrubriek 1 een *“Digitaal vliegtuigticket d.d. 14.09.2014 van Brussel naar Istanbul”* heeft gevoegd alsook onder cijferrubriek 2 een *“Kopie paspoort met stempels 2014-2015 (o.a. 15.09.2015-supra)”*. Voorts maakte hij onder de cijferrubrieken 3, 4, 5, 6 en 7 tal van stukken over die geen betrekking hebben op de periode van 14 oktober 2014 tot 16 februari 2016. Onder cijferrubriek 8 ten slotte maakte hij een *“Huurovereenkomst woonhuis d.d. 01.06.2016 met betalingsbewijzen huurwaarborg en huurgelden”* over.

2.5. Uit de bestreden beslissing blijkt dat ze rekening houdt met en motiveert aangaande deze stukken, m.i.v. de door verzoeker overgemaakte kopie van zijn paspoort. Verzoekers eerste punt van kritiek, *“Dat geenszins door verweerder werd gemotiveerd waarom de door verzoeker bij de aanvraag dd. 16.02.2016 ingediende stukken, waaronder verzoekers paspoort, niet kunnen weerhouden worden als bewijs dat verzoeker steeds en ononderbroken zijn hoofdbelangen in België heeft behouden”* mist dan ook manifest feitelijke grondslag, minstens laat verzoeker na te duiden over welk ingediend stuk de verwerende partij niet heeft gemotiveerd.

2.6. Verzoekers tweede punt van kritiek is *“dat door verweerder geenszins werd rekening gehouden met alle in-en uitreisstempels in zijn paspoort. Zo staat in de door verzoeker neergelegde paspoort een uitreisstempel dd. 24.11.2015 van de luchthaven te Istanbul, waarmee door verweerder geenszins werd rekening gehouden bij de beoordeling van verzoekers aanvraag tot herschrijving”*. Uit punt 2.4 blijkt dat verzoeker de aandacht heeft gevestigd op een stempel van 15 september 2015 in zijn paspoort. De kopie van het door verzoeker neergelegde paspoort bevat geen dergelijke (uitreis)stempel zodat de vaststelling in de bestreden beslissing, *“Volgens het overzicht opgesteld door betrokken zou er een uitreisstempel in staan van 15/09/2015. Deze is niet terug te vinden.”*, deugdelijk en pertinent is. Verzoeker vestigt thans de aandacht op een uitreisstempel van 24 november 2015. Deze uitreisstempel bevindt zich op pagina 60 van zijn paspoort. Hij voegt deze pagina van zijn paspoort bij het verzoekschrift. Deze pagina bevindt zich ook in het administratief dossier. De betrokken pagina bevat 7 uitreisstempels. De betrokken uitreisstempel is moeilijk leesbaar en verzoeker verschaft er zelf geen informatie over. Voor zover aan de hand van de overige uitreisstempels die figureren op de betrokken pagina van verzoekers paspoort dient te worden afgeleid dat het een Turkse uitreisstempel betreft, aangebracht in Istanbul op 24 november 2015, ziet de Raad niet in hoe dit kan aantonen dat hij in de periode van 14 oktober 2014 tot 16 februari 2016 in België aanwezig was. Verzoeker kan deze uitreisstempel niet meer laten zeggen dan wat deze hoogstwaarschijnlijk zegt, met name dat verzoeker op 24 november 2015 Turkije heeft verlaten. Dit betekent echter niet dat verzoeker dan terug naar België is gekomen. Derhalve dient de Raad te concluderen dat als al van de verwerende partij kon verwacht worden dat ze aandacht heeft voor de uitreisstempel van 24 november 2015 in verzoekers paspoort, daar waar hij zelf de aandacht gevestigd heeft op een (uitreis)stempel van 15 september 2015, dit geen aanleiding had kunnen geven tot een andersluidende beslissing, minstens laat verzoeker na dit uiteen te zetten. Verzoeker heeft dan ook geen belang bij dit onderdeel van het middel.

2.7. Verzoeker vestigt vervolgens de aandacht op *“het attest van Dr. Waterschoot, waarin de geneesheer uitdrukkelijk bevestigt dat hij verzoeker op 26.11.2014 en op 8.04.2015 heeft ontmoet en op*

15.10.2015 bij een huisbezoek heeft gezien (cf. stuk 3), en van reisdocumenten waaruit blijkt dat verzoeker begin november 2014 vanuit Istanbul naar Brussel is teruggereisd (cf. stuk 4)."

2.8. Stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift betreft een attest opgesteld door een geneesheer op 14 april 2016. Het dateert van na het treffen van de bestreden beslissing. De verwerende partij kan niet verweten worden geen rekening te hebben gehouden met of niet te hebben gemotiveerd aangaande stukken die dateren van na het treffen van de bestreden beslissing. Stuk 4 gevoegd bij het verzoekschrift werd evenmin overgemaakt door verzoeker ter ondersteuning van zijn aanvraag om terug in zijn vorige administratieve toestand geplaatst te worden zodat dezelfde vaststelling geldt. De eerste twee pagina's die een elektronisch vliegticket betreffen, bevatten trouwens niet verzoekers naam en uit de laatste pagina die eveneens een elektronisch vliegticket betreft, kan niet meer worden afgeleid dan dat verzoeker op 29 oktober 2014 een ticket van Turkish Airlines heeft gekocht.

2.9. Verzoeker werpt op dat de verwerende partij heeft nagelaten rekening te houden met het feit dat hij telkens naar België is teruggekeerd, maar uit de door verzoeker bij zijn aanvraag gevoegde stukken kan niet worden afgeleid dat verzoeker in de periode van 14 oktober 2014 tot 16 februari 2016 in België aanwezig was.

2.10. Verzoekers overtuiging ten slotte dat de verwerende partij heeft nagelaten *"op een afdoende manier te motiveren waarom verzoekers neergelegde paspoort met in-en uitreisstempels, huurcontract, ontvangstbewijzen huur en huurwaarborg, ... niet kan weerhouden worden als bewijs dat verzoeker wel degelijk steeds zijn hoofdbelangen in België heeft behouden"* kan de bestreden beslissingen niet aan het wankelen brengen.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.11. In een tweede middel werpt verzoeker op, *"Schending van het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van het artikel 74/13 Vw., van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, de hoorplicht, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoekers rechten van verdediging"*.

Verzoeker betoogt als volgt:

"Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoeker uit te nodigen voor een verhoor. Verzoeker wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen. Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing. In casu werd verzoeker een weigeringsbeslissing tot herinschrijving en een bevel om het grondgebied te verlaten betekend waardoor hij het land dient te verlaten zodat hij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk door verweerder diende gehoord te worden. In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoeker is. Daarnaast stelt het artikel 74/13 Vw. het volgende : « Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land». Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden. Dat er door verweerder, in strijd het art. 74/13 Vw. , geen enkele afweging is gebeurd. Dat geenszins door verweerder werd rekening gehouden met het belang van zijn gezins- en familieleven in België en zijn gezondheidstoestand. Dat verweerder heeft nagelaten in de bestreden beslissing te motiveren waarom met zijn gezins- en familieleven in België en zijn gezondheidstoestand geen rekening dient te worden gehouden."

2.12. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft meermaals gesteld dat artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie waarnaar verzoeker verwijst, niet is gericht tot de lidstaten maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie. De vreemdeling kan er bijgevolg geen recht aan ontleen om te worden gehoord (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12). Het Hof van Justitie heeft in de voornoemde arresten echter ook gesteld dat het recht om te worden gehoord wel integraal deel uitmaakt van de rechten van de verdediging, wat een algemeen beginsel van Unierecht is. Het Hof heeft eveneens herhaaldelijk opgemerkt dat schending van de rechten van de

verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben.

2.13. De tweede bestreden beslissing is een terugkeerbesluit waarbij Unierecht (de Terugkeerichtlijn) ten uitvoer wordt gelegd en gezien een dergelijk besluit bezwarend is voor verzoeker kan worden aanvaard dat het Unierechtelijke beginsel van de rechten van verdediging waaronder het hoorrecht, op deze beslissing van toepassing is. Echter laat verzoeker na te duiden wat hij zou meegedeeld hebben bij zijn horen door de verwerende partij dat haar had kunnen doen afzien van het treffen van een terugkeerbesluit. De eerste bestreden beslissing is geen beslissing waarbij Unierecht wordt uitgevoerd, minstens toont verzoeker dit niet aan. Alleszins vormt deze beslissing het antwoord op verzoekers vraag tot herinschrijving in de registers die hij heeft ondersteund met de elementen en stukken die hij dienstig achtte. De Raad ziet dan ook niet in waarom verzoeker nog de verwachting koestert dat hij hierover nog eens zou worden gehoord door de verwerende partij.

2.14. Waar verzoeker de schending opwerpt van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vooreerst vast dat deze bepaling geen motiveringsplicht bevat voor de verwerende partij. Wel bevat ze de plicht voor de verwerende partij om met de hierin opgesomde elementen rekening te houden. De Raad stelt verder vast dat verzoeker nalaat te concretiseren met welke elementen die hierin zijn opgesomd en die zijn zaak kenmerken, de verwerende partij geen rekening heeft gehouden. Verzoeker concretiseert met name niet welk gezins- en familieleven, welke gezondheidstoestand en welk hoger belang van welk kind in het geding is, zodat hij niet de verwachting kon koesteren dat de verwerende partij hiermee rekening hield.

2.15. De in het middel opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsprincipe is niet nader uitgewerkt en derhalve zijn deze onderdelen onontvankelijk.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig oktober tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA